

Systém finančního práva

Jan Neckář, Libor Kyncl*

Otázka systému finančního práva se může jevit jako zcela teoretický problém, je ale nutné upozornit na skutečnost, že právě vymezení systému finančního práva má své opodstatnění. Je nutné připomenout systematiku členění českého právního řádu na jednotlivá právní odvětví, která je mezi právnickou veřejností obecně přijímána, a na druhou stranu se stále ještě objevující názory o nesamostatnosti finančního práva jako samostatného právního odvětví.

Finanční právo hraje v právním řádu České republiky svoji nezastupitelnou úlohu, bez níž by nemohl stát existovat. Zajišťuje svým stanovením daňových povinností (ve smyslu daně v širším slova smyslu)¹ trvalý a pravidelný přísun peněžních prostředků do veřejných rozpočtů, jejich další přerozdělení mezi jednotlivými veřejnými rozpočty a další související pravidla.

Na druhou stranu finanční právo také reguluje finance, tedy právní vztahy týkající se peněz, především stanovením kontrolních mechanismů v bankovníctví, pojišťovnictví a na kapitálových trzích. Upravuje též hotovostní i bezhotovostní platební styk a další právní vztahy, které jsou velice významné pro fungování společnosti.

Tato práce si klade za cíl popsat zařazení finančního práva v systému právního řádu, tedy jeho vnější systémovou soudržnost a také popsat jednotlivé názory na vnitřní systémovou soudržnost, tedy vnitřní vazby jednotlivých částí a pododvětví finančního práva, v české a slovenské literatuře. Autoři se budou snažit v práci postihnout více různých členění, která jsou v rámci finančního práva uznávána, a další aspekty související s existencí finančního práva v právním řádu ČR. Práce si neklade za úkol být komplexním rozbohem, bude se spíše jednat o krátkou analýzu tohoto problému s několika konkrétními příklady.

Finanční právo jako etablované právní odvětví českého právního řádu musí splňovat podmínku naplnění odvětvotvorných kritérií. Jedním z těchto kritérií je systémová soudržnost a to jak vnější, tedy vztah k ostatním právním odvětvím v rámci právního řádu, tak také vnitřní systémová soudržnost – vnitřní vazby jednotlivých částí a pododvětví finančního práva. Systém finančního práva se definuje jako vnitřní diferenciací odvětví finančního práva na ucelené soubory či skupiny finančně právních norem s ohledem na jejich obsah a příbuznost jimi regulovaných společenských

* Mgr. Jan Neckář – jan.neckar@law.muni.cz – autor je absolventem Právnické fakulty Masarykovy univerzity a v současné době je interním doktorským studentem oboru Finanční právo na Katedře správní vědy, správního práva a finančního práva Právnické fakulty Masarykovy univerzity.

Mgr. Bc. Libor Kyncl – libor.kyncl@law.muni.cz – autor je absolventem Právnické fakulty Masarykovy univerzity a Fakulty informatiky Masarykovy univerzity a v současné době je interním doktorským studentem oboru Finanční právo na Katedře správní vědy, správního práva a finančního práva Právnické fakulty Masarykovy univerzity.

¹ Daň v širším slova smyslu zavádí § 1 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Daní ve smyslu této legislativní zkratky jsou pak nejen finančněprávní instituty, které ve svém názvu mají daň, ale vyjma daně i poplatky, odvody, zálohy na tyto příjmy a odvody za porušení rozpočtové kázně.

vztahů.² Práce popisuje jednotlivé názory na systém finančního práva v české a zahraniční literatuře.

I. ZAŘAZENÍ FINANČNÍHO PRÁVA V ČESKÉM PRÁVNÍM SYSTÉMU

Kontinentální právní systémy, kam se právní řád České republiky bezpochyby řadí, se třídí na dva subsystémy a to právo veřejné (*ius publicum*) a právo soukromé (*ius privatum*). Každý z těchto podsystémů se dále dělí na další, uspořádané a vnitřně diferencované, systémy – právní odvětví. Právní odvětví vykazují určité společné charakterové znaky převažující v tom či onom podsystému právního řádu a určité vzájemné vazby. Relativnost tohoto členění právního řádu lze ukázat na případech, kdy některé znaky jsou v rámci některých norem oslabeny, a systémová charakteristika je provázána těsnějšími vazbami k opačnému podsystému. Toto je případ i finančního práva.³

V historii se můžeme setkat s mnoha pokusy o určení hranice mezi veřejným a soukromým právem a otázkou opodstatněnosti takového dělení. Na základě tohoto bádání byly nalezeny a prezentovány tři hlavní teorie, které si kladly za cíl najít odlišení práva a hledání přesného obsahu pojmů i přesto, že toto rozlišení má jen velice omezený význam. První – zájmová teorie – členila právní normy podle toho, zda jsou stanoveny nebo platí pouze v soukromém zájmu (v zájmu jednotlivců) a nebo ve veřejném zájmu (v zájmu všech, nebo alespoň většiny). Základem této teorie bylo rozlišení Domitia Ulpiana převzaté do Justinianových Digest: „Publicum ius est quod ad statum rei Romanae spectat, privatum, quod ad singulorum utilitatem pertinet.“⁴ Podstatou zájmové teorie je tedy ochrana soukromého nebo veřejného zájmu.

S postupem času došlo ke kritice této teorie a byla vytvořena nová, mocenská teorie. Tato spočívala na rozlišení principu podřízenosti a nadřízenosti v normách veřejného práva a na druhé straně principu rovnosti v normách soukromého práva. Ani tato teorie ovšem neušla kritice a došlo k vytvoření v pořadí třetí, organické teorie. Základem tohoto náhledu je postavení jednotlivce v rámci veřejné korporace (veřejné právo) nebo mimo ni (soukromé právo).

Finanční právo na základě všech tří výše uvedených teorií lze zařadit do oblasti veřejného práva, je ale na tomto místě nutné zdůraznit, že některé vztahy a úprava těchto vztahů mají smíšenou povahu a nacházejí se na hranici mezi veřejným a soukromým právem. Důvod, proč je finanční právo zařazováno do veřejného práva, je charakter jeho předmětu a metody právní re-

gulace, určitá nerovnost subjektů a důraz na ochranu veřejného zájmu.

Lze tedy konstatovat, že finanční právo spadá do veřejnoprávní oblasti, je ale nutné mít na paměti jeho hraniční povahu. Toto zařazení nachází svůj význam v použití analogie a s tím související vazby k dalším odvětvím práva České republiky.

Z povahy věci jasně nejvýznamnější vztah má finanční právo k ústavnímu právu, kdy toto je základem i pro většinu ostatních oborů práva. Ústavní právo definuje základní principy, některé instituty a instituce finančního práva a finanční právo je již dále rozvádí a upravuje samostatně. Zcela jasná je podmínka souladu finančněprávních norem s ústavním pořádkem.

Druhým právním odvětvím, ke kterému má finanční právo velice úzký vztah, je správní právo, ze kterého se oddělilo. Se správním právem má finanční právo společnou administrativně právní metodu regulace, finanční právo je však charakteristické modifikovanou administrativně právní metodou regulace. Další úzkou vazbou je provádění některých norem finančního práva prostřednictvím správněprocesních norem. Nelze opomenout ani důležitý aspekt, že většina finančních orgánů (ministerstvo financí, finanční úřady, finanční ředitelství, celní orgány atd.) je správními úřady a tedy orgány státní správy, jejichž činnost je upravována společnými právními předpisy spadajícími do práva správního. Další souvislost lze nalézt v oblasti kontroly a správního trestání.

Trestní právo je dalším právním odvětvím se vztahem k finančnímu právu. V tomto vztahu se jedná o úpravu trestní odpovědnosti za porušení norem finančního práva, kdy toto může zajišťovat svými instituty výhradně trestní právo sloužící jako tzv. *ultima ratio*. Naopak finanční právo reguluje správu výnosu majetkových sankcí uvalených trestním právem.

Při zkoumání jednotlivých veřejnoprávních odvětví majících vztah k finančnímu právu nelze také opomenout mezinárodní právo veřejné. Zde je souvislost dána hlavně v oblasti měny (s pravděpodobným přistoupením České republiky k měnové unii a se zavedením jednotné evropské měny Euro bude nabývat na významu mezinárodně právní úprava měnové integrace), devizového hospodářství a daní (typicky smlouvy o zamezení dvojího zdanění).

Specifický vztah má finanční právo k občanskému právu procesnímu, kdy normy obou těchto odvětví upravují problematiku soudních poplatků a jejich správu, naproti tomu finanční správa využívá možnosti soudní exekuce upravené v občanském soudním řádu.⁵

Jak bylo uvedeno výše, finanční právo spadá do

² Srov. MRKÝVKA, P. In: Mrkývka, P. a kol. Finanční právo a finanční správa, 1. díl. 1. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 56. ISBN 80-210-3578-1.

³ MRKÝVKA, P. In: Mrkývka, P. a kol. Finanční právo a finanční správa. 1. díl. Brno: MU v Brně, 2004. s. 42. ISBN 80-210-3578-1.

⁴ GRŮŇ, L. Finanční právo a jeho instituty. Praha: Linde, 2006. s. 21. ISBN 80-720-1620-2.

⁵ Část šestá (§ 254 a násl.) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

veřejnoprávní oblasti, je ale nutné mít na paměti jeho hraniční povahu. S touto hraniční povahou souvisí vazby k soukromoprávním odvětvím, kdy finanční právo využívá některých pojmů, v některých případech předpokladem vzniku, změně a zániku finančněprávních vztahů je vznik, změna a nebo zánik soukromoprávních vztahů (toto samozřejmě platí i opačně).

II. ZAŘAZENÍ FINANČNÍHO PRÁVA V EVROPSKÝCH PRÁVNÍCH SYSTÉMECH

Postavení finančního práva v českém právním řádu je do jisté míry v Evropě ojedinělé, spíše se lze setkat se stavem, kdy jednotlivé právní řády jednoduše finanční právo neznají a celý systém našeho finančního práva je rozčleněn do dvou nebo i více zvláštních oborů.

Jako příklad jistě poslouží francouzský právní řád používající název „droit fiscal“, tedy v překladu fiskální právo. Toto označení ovšem zahrnuje pouze úpravu rozpočtového a daňového práva a jako zcela samostatný obor traduje právo bankovní.⁶

Další ukázkou může být anglosaský právní systém, kdy „tax law“ v sobě zahrnuje daňové právo a samostatně se můžeme setkat s bankovním právem, nebo někdy s právem ústředních cedulových bank. Zde je vhodné upozornit i na historii českého práva, kdy bankovní právo existovalo v Československu před druhou světovou válkou.⁷

III. VNITŘNÍ SYSTÉMOVÁ SOUDRŽNOST FINANČNÍHO PRÁVA

Aby bylo možné konstatovat, že finanční právo je samostatné odvětví právního řádu, je nutné naplnit všechny atributy odvětvotvorných kritérií, mimo předmětu, metody právní regulace a společenské akceptace za samostatné právní odvětví tedy také systémovou soudržnost.

Dosud popisovaný systém finančního práva a jeho vztahů k jednotlivým dalším právním odvětvím charakterizoval nejen zařazení finančního práva v českém právním systému, ale zároveň zcela konkrétně popsal vnější systémovou soudržnost. Zbývá tedy charakterizovat vnitřní systémovou soudržnost finančního práva.

Finanční právo, tak jako i ostatní právní odvětví, je vnitřně diferencováno. Není kodifikováno, ale je složeno z množství právních norem původních i odvo-

zených. Je to důsledek rozsáhlosti a mnohostrannosti vztahů, které jsou předmětem finančního práva. Není tedy jednou provždy určen pevný systém; ten vytváří teoretická fronta svými vědeckými výstupy.⁸

Finanční právo jako samostatné odvětví právního řádu se skládá z mnoha druhů finančně právních norem, jejichž souhrn tvoří poměrně složitý vnitřní systém tohoto právního odvětví. Vnitřní systém finančního práva rozděluje finančněprávní normy do uceleného systému a jeho jednotlivých konkrétních institutů.⁹

Vnitřní systematizace finančního práva je s ohledem na jeho současný stav velice náročným problémem, kterému se musí věda finančního práva věnovat.¹⁰

Systém finančního práva tvoří jeho části, úseky, pododvětví a instituty. Tradiční dělení rozlišuje dvě základní části finančního práva a to část obecnou a zvláštní.

V rámci finančního práva nelze ale také opomenout poměrně ucelený soubor norem, který nevytváří (na rozdíl od správního práva), samostatné odvětví našeho právního řádu. Takovým subsystémem je finanční právo procesní, upravující postavení subjektů, postupy v rozhodovacích procesech, legislativní proces při tvorbě, přijímání a plnění veřejných rozpočtů ve smyslu finančních dokumentů atd. U berního práva lze rozdělení vnímat poměrně jasně – zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, je typickým příkladem předpisu finančního práva procesního, zatímco ostatní daňové zákony (např. zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů) jsou typickými příklady předpisů finančního práva hmotného. U veřejného bankovního práva však nelze toto rozdělení tak jednoznačně provést, protože např. zákon č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů, je typickým příkladem předpisu obsahujícího hmotněprávní i procesněprávní ustanovení.

Zvláštním subsystémem bude také finanční právo soudní.

Jako do jisté míry samostatné části lze ještě v rámci finančního práva nalézt finanční právo správní (někdy finanční právo organizační) a finanční právo trestní. Finanční právo správní je tvořeno souborem norem regulujících veřejnou správu na úseku veřejných financí. Účelově zaměřené určité části finančně právních norem na vymezení základů a následků odpovědnosti za porušení finančně právních norem lze souhrnně označit za finanční právo trestní.

Z povahy věci jasně plyne, že nejdůležitější částí je část obecná. Obecná část finančního práva obsahu-

⁶ BAKEŠ, M. Finanční právo. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 17. ISBN 80-717-9431-7.

⁷ BAKEŠ, M. Finanční právo. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 18. ISBN 80-717-9431-7.

⁸ GRŮŇ, L. Finanční právo a jeho instituty. Praha: Linde, 2006, s. 24. ISBN 80-720-1620-2.

⁹ KRÁLÍK, J. In: Balko, L., Králík J. a kol. Finanční právo. 1. část. Bratislava: Univerzita Komenského v Bratislavě, Právnická fakulta, 2005. 1. vyd., s. 35. ISBN 80-7160-189-6.

¹⁰ MRKÝVKA, P. In: Mrkývka, P. a kol. Finanční právo a finanční správa. 1. díl. Brno: MU v Brně, 2004, s. 63. ISBN 80-210-3578-1.

je obecné poznatky o tomto právním oboru (pojem, systém, předmět, prameny apod.). Do této části patří právní normy zakotvující všeobecné principy finančního práva, právní formy a metody finanční činnosti státu a samospráv, systém státních orgánů uskutečňujících finanční činnost, všeobecná ustanovení o organizaci finanční kontroly, její formy, metody a další podobné normy.

Normy obecné části se následně konkretizují ve zvláštní části tvořené tzv. pozitivním finančním právem, resp. zvláštní část tvoří finančněprávní normy a to podle příbuznosti jednotlivých finančněprávních norem. Zvláštní část finančního práva je tvořena několika pododvětvími zahrnujícími příslušné finančněprávní instituty. Každé pododvětví je tvořeno souborem právních norem upravujících skupinu různorodých finančních vztahů.¹¹

Při srovnání jednotlivých autorů je zajímavé sledovat jejich, vždy originální, dělení zvláštní části finančního práva.

Dr. Mrkývka¹² zvláštní část dále dělí na dvě části a to část fiskální a část nefiskální. Fiskální část zahrnuje rozpočtové právo, berní právo a celní právo, nefiskální část zahrnuje měnové právo, devizové právo, veřejné bankovní právo, veřejné pojišťovnické právo a puncovní právo.

Prof. Králík rozlišuje rozpočtové právo, daňové právo a poplatkové právo, celní právo, měnové a devizové právo, finanční právo mezinárodní integrace, právo finančního trhu (normativní právní úprava měny, bankovníctví, komerčního pojišťovnictví).¹³

Zvláštní část finančního práva prof. Bakoš¹⁴ člení na právní úpravu rozpočtů a státních fondů, právní úpravu daní, poplatků, cla a dalších povinných dávek, právní úpravu úvěrů, právní úpravu měny a peněžního hospodářství, právní úpravu devizového hospodářství a právní úpravu finančního trhu.

Zcela zvláštní pojetí dělení finančního práva pojal doc. Grůň,¹⁵ kdy člení finanční právo jako celek (ne tedy pouze jeho zvláštní část) na právo rozpočtové, právo daňové, poplatkové a celní právo, měnové a devizové právo, právní úpravu finančního trhu a právní úpravu finanční kontroly.

Na tomto místě je také vhodné upozornit, že tzv. košická škola pod vedením prof. Babčáka¹⁶ zastává názor, že daňové právo se již vyčlenilo z práva finančního a vzniklo z něj samostatné odvětví slovenského právního řádu. Tento názor je ale nutné odmítnout a to s ohledem na vymezení daňového práva jako pododvětví finančního práva a definici tohoto pododvětví jako souboru norem upravujících daňové vztahy a práva, povinnosti a skutečnosti, které se daňových vztahů týkají.¹⁷

IV. FINANČNÍ PRÁVO JAKO NEKODIFIKOVANÉ ODVĚTVÍ

Finanční právo je odvětví, které nemá v právním systému České republiky svůj kodex. Lze polemizovat o tom, zda je současné rozdělení na mnoho různých zákonů s nesčetnými novelami a ještě více podzákoných předpisů správným rozdělením a nepřináší legislativní i praktické obtíže, je však jisté, že i v případě kodifikace celého právního odvětví by se muselo jednat o obdobnou kodifikaci, jako u trestního práva, tedy musely by vzniknout několik kodexů pro jednotlivé oblasti. Těžko si lze představit sjednocení daňového procesu do stejného zákona s ustanoveními o České národní bance (řazené do veřejného bankovního práva¹⁸) nebo s normami veřejného pojišťovnického práva.¹⁹

V oblasti finančního práva procesního by kodifikace byla velmi obtížná, protože např. Česká národní banka vydává svá rozhodnutí podle správního řádu a finanční arbitr postupuje dle speciální procesní úpravy, která subsidiárně využívá správní řád²⁰. Nejednalo by se tedy o kodifikaci úplnou, ale pouze částečnou.

V. SUBSYSTÉMY FINANČNÍHO PRÁVA DLE TYPU PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Systém finančního práva je v českém právu především systémem psaného práva v podobě zákonů, mezinárodních smluv, nařízení evropského společenství a podzákoných předpisů.

¹¹ KRÁLÍK, J. a kol. *Abeceda finančního práva*. Bratislava: Veda, vydavatelstvo SAV, 2005. s. 17. ISBN 80-224-0851-4.

¹² MRKÝVKA, P. In: Mrkývka, P. a kol. *Finanční právo a finanční správa*. 1. díl. Brno: MU v Brně, 2004. s. 58. ISBN 80-210-3578-1.

¹³ KRÁLÍK, J. JAKUBOVIČ, D. *Finančné právo*. Bratislava: Veda, vydavatelstvo SAV, 2004. s. 19. ISBN 80-224-0804-2.

¹⁴ BAKOŠ, M. *Finanční právo*. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 13. ISBN 80-717-9431-7.

¹⁵ GRŮŇ, L. *Finanční právo a jeho instituty*. Praha: Linde, 2004. s. 25. ISBN 80-720-1474-9.

¹⁶ BABČÁK, V. a kol. *Daňové právo*. Košice: Univerzita Pavla Josefa Šafárika, 2005. 402 s. ISBN 80-709-7577-6.

¹⁷ BOHÁČ, R. *Daňové a finanční právo*. Daně a finance 3/2006. Praha: LexisNexis, 2006. s. 9. ISSN 1801-6006.

¹⁸ MRKÝVKA, P. a kol. *Finanční právo a finanční správa*, 1. díl. 1. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 206-224. ISBN 80-210-3578-1.

¹⁹ MRKÝVKA, P. a kol. *Finanční právo a finanční správa*, 1. díl. 1. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 251-272. ISBN 80-210-3578-1.

²⁰ Srov. § 24 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrování, ve znění pozdějších předpisů.

Je nutné varovat čtenáře před zařazením metodických pokynů Ministerstva financí ČR do struktury finančního práva, neboť metodické pokyny MFČR rozhodně nejsou formálními prameny práva, jsou to pouze interní normativní akty, které vydává Ministerstvo financí vůči jemu podřízeným orgánům státní správy. Na tom nezmění nic ani jejich časté prezentování jako zdroj informací pro občany, který jim má poskytovat právní jistotu.

Mezinárodní smlouvy v českém finančním právu najdeme především jako mezinárodní smlouvy o zamezení dvojího zdanění (zejména u daní z příjmů).²¹

V oblasti celního práva je nutné zdůraznit úlohu nařízení Evropského společenství, tedy především celního sazebníku,²² který je přímo použitelným předpisem evropského práva a stanovuje konkrétní práva a povinnosti fyzickým a právníckým osobám.

VI. ZÁVĚR

Tato práce byla věnována bližšímu rozboru systému finančního práva, jak je vymezeno v českém právním řádu. Autoři v ní rozebrali vnitřní dělení finančního práva podle některých aspektů právních vztahů a právních předpisů. Věnovali se také problematice kodifikace finančního práva, které je v současnosti odvětvím nekodifikovaným, a zmínili i vazby finančního práva na jiná odvětví práva a vazby finančního práva na mimoprávní normativní systémy. Došlo také k analýze rozdělení finančního práva na finanční právo hmotné a procesní a jeho povahy kontinentálně-evropského systému práva.

Při tvorbě práce autoři došli ke zjištění, že finanční právo je velmi rozmanitým odvětvím českého právního řádu (a nejen jeho, jako takové je uznáváno i v rámci právních řádů jiných států), které lze systematicky roztrždit podle více různých hledisek. Přesto je finanční právo systematicky oddělené od ostatních odvětví práva.

Finanční právo jako etablované právní odvětví českého právního řádu musí splňovat podmínku naplnění odvětvotvorných kritérií. Jedním z těchto kritérií je systémová soudržnost a to jak vnější, tedy vztah k ostatním právním odvětvím v rámci právního řádu, tak na druhé straně také vnitřní systémová soudržnost – vnitřní vazby jednotlivých částí a pododvětví finančního práva.

Jak bylo výše popsáno, vnější systémová soudržnost je neoddiskutovatelná a lze říci, že jednotliví autoři se ve svých náhledech na tento problém více méně shodují, jednotlivé odchylky lze sledovat pouze v názorech na úzkost vztahu jednotlivých právních odvětví, příp. konkrétních vztahů mezi nimi. Jednotnost názorů v tomto směru lze přičíst společnému historickému vývoji České republiky a Slovenské republiky. Na druhé straně je vhodné upozornit, že tzv. košická škola vedená prof. Babčákem se pokouší z finančního práva vyjmout jedno z jeho pododvětví – daňové právo a prohlašuje jej za samostatné odvětví (slovenského) právního řádu. V takovém případě by jejich pohled na systém finančního práva byl bližší anglosaskému, příp. francouzskému právu charakterického nejednotou finančního práva tak, jak jej známe v České republice.

Naproti tomu názorová shoda není viditelná v problematice vnitřní systémové soudržnosti, kdy sice každý z popsaných autorů finanční právo vnitřně člení, každý však zcela osobitě a jinak. Autoři se shodují na základních pododvětvích finančního práva, každý však vnitřní strukturu finančního práva vytváří novou.

Při odhlédnutí od jednotlivých názorů na vnitřní i vnější systém finančního práva lze konstatovat, že finanční právo je vnitřně strukturovaný systém norem a zároveň má zcela jasné a konkrétní vazby k ostatním právním odvětvím. Finanční právo tedy tvoří v systému práva České republiky samostatné odvětví.

²¹ Srov. MRKÝVKA, P. a kol. Finanční právo a finanční správa, 2. díl. 1. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 101–108. ISBN 80–210–3579–X.

²² Srov. Nařízení Rady 92/2913/EHS, kterým se vydává celní kodex Společenství, v aktuální znění.